

rigtigelse af Afløsningssummen, aldrig kunde komme til at lyde paa mere end Afløsningssummens Beløb; for mere skulde de efterstaaende Panthavere ikke vige. Men saaledes som Bestemmelsen er affattet i Folketinget, er det ikke bestemt sagt, hvor stor Prioriteten kan være, Begrænsningen ligger kun i, at man ikke maa optage Prioriteten større, end at Renten svarer til $4\frac{1}{2}$ pCt. af Afløsningssummen. Jeg vil tro, at det ligger i det hele Forhold, at Afgiftsyderen ikke kan stikke Penge i sin egen Lomme, at han ikke kan optage en Prioritet, som er større, end hvad han har Brug for, saaledes at der bliver Penge tilovers, som han selv kan more sig for. Det maa jeg betragte som givet, men derimod er det ikke udelukket, at han kan komme til at optage en Prioritet til et større Paalydende end Afløsningssummen. Han kan jo nemlig optage sin Prioritet i Kredforeningen, og der kan han tage den ikke blot i $4\frac{1}{2}$ pCt.s Serier, han kan ogsaa tage den i 4 pCt.s, $3\frac{1}{2}$ pCt.s eller 3 pCt.s Serier. Hvis han nu skal have tilstrækkelige Penge Netto ud af sit Laan, til at han kan blive i Stand til at udrede Afløsningssummen, saa maa det Laan, han optager, blive større end selve Afløsningssummens Beløb, idet jo nemlig de Kasseobligationer, hvori han faar Laanet udbetalt, kun kan realiseres med et meget betydeligt Kurstab. Saaledes som Lovforslaget er affattet i Folketinget, ser jeg ikke bedre, end at Afgiftsyderen maa være berettiget til fremfor de efterstaaende Panthavere at optage hele det Beløb, som han Netto har Brug for til Berigtigelse af Afløsningssummen, naar blot den samlede Rente ikke gaar op over $4\frac{1}{2}$ pCt. om Aaret af denne Sum. Man kan jo saa sige, at det gør heller ikke noget, thi naar man er sikker paa, at Afgiftsyderen ikke kommer til at betale mere end $4\frac{1}{2}$ pCt. af Afløsningssummen i Rente, kan det være lige meget, om han betaler disse $4\frac{1}{2}$ pCt. af Afløsningssummen som Rente af f. Eks. 10 000 eller af 12 000 Kr. Og det kan ogsaa være rigtigt, saa længe Pantsætteren opfylder sine Forpligtelser. Men hvis han misligholder sine Forpligtelser, hvad de efterstaaende Panthavere ikke er Herre over, stiller Sagen sig anderledes; saa kan der søges Fyldestgørelse i Ejendommen ikke blot for Nettoprovenuet af det Laan, som Afgiftsyderen i sin Tid har optaget, men for Laanets fulde Paalydende, altsaa ikke blot for de 10 000, men for de 12 000 Kr., og det er dog noget, som er af ikke ringe Betydning for de efterstaaende Panthavere. Jeg anser det for muligt, at man slet ikke

har tænkt paa noget saadant i det andet Ting. Jeg anser det for meget muligt, at man slet ikke har tænkt paa, at man saaledes kunde faa 1ste Prioriteter, som gik op over Afløsningssummens Beløb. Men hvis det er Tilfældet, har man været meget uheldig med Affattelsen, og saa forekommer det mig, at denne Affattelse bør gøres om.

Dernæst er der i det andet Ting vedtaget en Bestemmelse i § 6, som jeg finder overordentlig uheldig. Det er der bestemt, at en af Afgiftsyderen forbeholdt Ret til Færdsel over Ejendommen med Jagttrekvisitter og Hunde ved Afløsningen skal indskrænkes til Veje og Stier paa Ejendommen, uden at der er Tale om at yde særlig Erstatning for denne Indskrænkning i Nyderens Ret. Jeg skal med Hensyn hertil sige, at jeg for mit Vedkommende er ganske klar over, at naar man afskaffer de Afgifter, der her er Tale om, maa man ogsaa stryge de Bestemmelser i Skøder og andre Adkomst-dokumenter, som kun tilsigter at betrygge Afgiftens rigtige Erlæggelse. Men om noget saadant er der jo her aldeles ikke Tale. Den Jagtfærdselsret, om man kan bruge det Udtryk, der her er Tale om, er noget af Afgiftsretten ganske uafhængigt og selvstændigt, en Ret, som den berettigede maaske har købt og betalt med rede Penge. Det synes ganske urimeligt og utilladeligt uden videre at stryge en saadan Ret uden at give den berettigede nogen som helst Erstatning. Men Urimeligheden vil falde saa meget større, naar man ser hen til, at hele denne Ophævelse af Jagtfærdselsrettigheder kun gælder de Tilfælde, hvor der tilfældigvis paa Ejendommen har hvilet en Afgift, som nu er afløst. Men Jagtfærdselsrettighederne kan jo hvile paa mange andre Ejendomme. De kan hvile paa Ejendomme, som aldrig har været betyngede med nogen Afgift, de kan hvile paa Ejendomme, som vel har været afgiftspligtige, men hvor Afgiften allerede er afløst ad frivillig Vej. noget, der er sket i meget stort Omfang, og de kan endelig hvile paa Ejendomme, hvor Afgiften udredes i Penge, og saa skal efter den højtærede Ministers Forslag Afløsning ikke finde Sted. I alle disse Tilfælde lader man altsaa Jagtfærdselsrettighederne bestaa, der rører man ikke ved dem. I de Tilfælde, hvor disse Rettigheder tilfældigvis hviler paa Ejendomme, der tidligere har været afgiftspligtige, og hvor Afgiften nu afløses, afskaffer man dem derimod, og man afskaffer dem uden Erstatning. Det er en fuldkommen uforsvarlig Vilkaarlighed, og jeg skulde tro, at den Bestemmelse, der her er Tale om, hvis den bliver staaende, atter